

Bley brottas med skadorna ett år efter terrorn i Paris

SVT Nyheter 8 nov 2016 06:28

För snart ett år sedan skedde flera terrordåd vid den franska idrottsarenan Stade de France. SVT Nyheter har träffat Bley Bilal Mokono, som var en av de som skadades i attackerna.

Bley Bilal Mokono stånkar och stönar för att få på sig sina kläder. Det har nästan gått ett år efter explosionerna vid Stade de France, och han behöver hjälp att klä sig.

När vi möter honom bor han tillfälligt på hotell. Duschen och sovrummet hemma måste handikappanpassas.

- Mitt liv förändrades plötsligt i samband med attentaten. Fysiskt, med handikappet förstås men också mentalt. Jag känner inte igen mig själv. De återkommande mardrömmarna, de mörka tankarna, ilskan, inte att vilja hämnas eller så, men att jag är arg. Ständigt arg, säger den store före detta livvakten och tungviktsboxaren.

Oroade sig för sonen

Bley Bilal Mokono befann sig med sin 13-årige son vid fotbollsstadion den där fredagen den 13 November. Tyskland och Frankrike skulle spela vänskapsmatch. Den första bomben briserade utanför stadion bara fem meter från där Bley befann sig.

Han skadades men hade bara en tanke: Att hitta sin son, som hade gått för att uppsöka en toalett inne på en intilliggande restaurang. När Bley tar sig in där kommer den andra explosionen.

Sonen blev far

Det ligger skadade på marken, han känner bitar av hud när han lyfter upp en kvinna. När han till slut får upp toalettdörren är inte hans son där.

- Då en kort stund, trodde jag att han var död, säger Bley och har svårt att hålla tillbaka tårarna.

En stund senare möts far och son. Den senare oskadd.

- Han höll om mig, och då var det plötsligt som om sonen blev far, och fadern blev son. Det var svårt.

Oklara rättigheter

Bley Bilal Mokono är uppvuxen i Parisförorten Cergy. Han tycks känna alla när han rullar fram där och hejar på folk i sin rullstol. |

Tiden efter attentaten har varit svår.

- Jag har fått slåss med en vårdbyråkrati där den ena handen inte vet vad den andra gör. Trots alla ceremonier och alla officiella tal om att hjälpa offren har det varit svårt att få besked vad jag har rätt till för hjälp.

Har svårt att svälja stoltheten

Bilal Bley Mokono arbetar nu med rehabilitering på ett militärsjukhus i Paris. Det är fysiskt smärtsamt men det handlar också om att behandla symptomen av den posttraumatiska stress som Bley lider av. En tid kände han att han inte ville fortsätta att leva.

- Jag har svårt att förlika mig med vad som hänt, berättar Bley. Tidigare kände jag mig nästan allsmäktig. Jag var stor och stark och den som hjälpte andra. Det är svårt att ta emot hjälp.

Liksom nationen Frankrike måste Bley vänja sig vid en ny självbild, en både smärtsam och traumatiserande process, tycks det.

Se Christian Catomeris dokumentär om Paris ett år efter attentaten i SVT2 20.30 och på

Fakta: Terrorn i Paris

Attentaten i Paris ägde rum den 13 och 14 November mellan kl 21 på kvällen och kl 01 på natten. Det första skedde utanför Stade de France i Saint-Denis utanför Paris där tre självmordsbombare utlöste sina laddningar.

Sedan följde skottlossningar och nya självmordsbomber vid ett antal caféer inne i Paris liksom ett gisslandrama och dödsskjutningar inne på konsertlokalen Bataclan i centrala Paris.

Totalt dödades 130 personer och mer än 1.600 skadades, många av dem allvarligt.